

ความลึกซึ้งของคำสอนในพุทธศาสนา สาขาวิชา คือเหตุ "เรียนรู้วิถีทางเดียว"

10 ความจริงสุขทุกข์ไม่ได้เกิดจากใครทำ ไม่ได้เกิดจากปัจจัยภายนอก แต่เกิดจากการกระทบกันของ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ปัจจัยภายนอกเป็นเพียงตัวแปร ปัจจัยภายนอกได้แก่ สติ คือสาเหตุใหญ่ ถ้าสติไม่แจ้งแรง ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะใด เป็นโศกมาจากไหน ก็มีความทุกข์ได้ทั้งนั้น เมื่อสติแจ้งแรง ย่อมเห็นกระบวนการ ภาระทำงานของ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อเห็นกระบวนการดังกล่าว จิตยอมไม่เสียอารมณ์ อันเป็นต้นเหตุของสุข ทุกๆ สุขทุกชิ้นถูกปรับสมดุลให้อยู่ในภาวะเป็นกลาง สิ่งนี้เรียกว่า ความเมเบิกบาน

1. ความเป็นเรา เป็นเขา คือ กระบวนการปรุงแต่งของจิต แท้จริงแล้ว ตัวเราไม่มีอยู่ คำว่าตัวเราไม่มีอยู่นี้ ไม่ใช่คำอุปมาอุปมาภัย แต่เป็นสิ่งที่สามารถตรวจสอบได้เอง จากการฝึกจิต ความเป็นตัวเรานั้นเปรียบเหมือนรถชนต์หนึ่งคัน เมื่อจับล้อไว้ทางหนึ่งเครื่องยนต์ไว้ทางหนึ่ง ประตูตัวล้อไว้ทางหนึ่ง เมื่อจับแยกส่วนได้ เช่นนี้ สภาพความเป็นรถชนต์ก็หมดไป เมื่อฝึกสติจนแยกกาภัย ความคิด และจิต ออกจากกันได้ ความเป็นตัวเราก็หมดไปด้วย เมื่อความเป็นตัวเรามหดไป ผู้ยึดมั่นเชื่อก็หมดไปด้วย ความทุกข์ทั้งปวงก็เป็นอันยติ

3. เราทั้งหลาย ล้วนเกิดมาบ้านล้านล้านชาติ เป็นจำนวนที่นับไม่ได้ เคยเกิดเป็นคนราย คนจน ราชา พระ ยาจก เป็นคนคลาด เป็นคนเง่へลา เป็นคนพิการ เป็นคนรูปงาม เป็นชาย เป็นหญิง เป็นกระเทียม เป็นทอง เป็นนักบุญ เป็นมหาโร เคยเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน สัตว์วนร กประ ประสูรกาย เทวดา เคยเป็นมาทุกอย่าง ดังนั้น ถ้าชาตินี้เกิดมาตี ก็ไม่ได้แปลว่าชาติหน้าจะดี ชาตินี้อาจเป็นมหาเศรษฐี ชาติหน้าอาจเกิดเป็นสัตว์วนร ชาตินี้อาจเป็นสัตว์เดรัจฉาน ชาติหน้าอาจเกิดเป็นมนุษย์อยู่ในตะรุกสูงก็เป็นได้ ตราบใดที่ยังเรียนรู้วิถีทางเดียว จงอย่าสำรองใจว่า เรานั้นตีแล้ว ประเสริฐแล้ว เพราะแท้จริง ไม่มีใครเลยที่ดีกว่าใคร ทุกคนล้วนอยู่ในความสุนทรีย์สูงทั้งสิ้น

4. จิตสุดท้ายก่อนตาย เป็นสิ่งที่วัดว่าชาติหน้าเราจะไปเกิดเป็นอะไร ขณะที่จิตสุดท้ายเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ยากที่สุด ในวินาทีสุดท้ายความเครียด ความกลัว ความสงสัย การยึดติด และความเจ็บปวด สิ่งเหล่านี้ จะดึงมนุษย์ให้ไปปฏิสนธิจิตในภูมิเบื้องต้น ได้แก่ นรก ประ ประพุทธเจ้าตัวร่วงส่วนผู้ที่ได้เกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งหลังจากตายไปแล้ว มีเท่าจำนวนเม็ดทรายที่ปลายนิ้ว ส่วนทรายที่เหลือบนปูพืช เทียบได้กับผู้ที่ตายแล้วไปปุตติโนบายภูมิ ถ้าเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์แล้ว คงอย่างกว่า 0.00000000000001 เปอร์เซ็นต์ นั่นเท่ากับว่า เป็นไปได้มากเหลือเกินว่า คนทั้งหมดที่เรารู้จัก จะไม่มีใครเลยที่จะได้ลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกไม่เว้นแม้กระทั้งเราเอง!!!

5. ชีวิตที่เราเห็นอยู่ เป็นชีวิตชั่วคราว เมื่อเราตาย สิ่งที่เรามาด้วยความลำบาก สิ่งที่เราเคยมั่นหมายไว้สำหรับ ทั้งความสามารถ เกียรติภูมิ ลูก เมีย ผู้ญาติพี่น้อง เพื่อน มิตรสาย หน้าที่การงาน สมบัติพัสดุ เงินทอง บ้านของ ที่ดิน ความภาคภูมิใจ ทั้งหมดนี้ ไม่มีอะไรเลยที่ความสามารถนำติดตัวไปได้ คำรามสำคัญที่เราควรต้องคิด คือ "ทุกวันนี้เรารู้เวลาที่มีเพื่อลังเล" แนะนำว่า เวลาเกือบทั้งหมดของเรามุ่งไปสู่สิ่งที่เราไม่สามารถนำติดตัวไปได้ เหล่านี้ คือเรื่องอันตรายที่เราสมควรปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอย่างเร่งด่วน

6. บุญบานเป็นของมีจริง ทุกการกระทำของเราย่อมส่งผลสะท้อนกลับ ไม่วันนี้วันหน้า ไม่ชาตินี้ชาติหน้า คำพูด และการกระทำ จึงเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าที่เราคิด พุดสิ่งใด ทำสิ่งใดลงไป มีได้ Jarvis ไว้เพียงโลกนี้ หากแต่มั่นใจ Jarvis ไว้ในสังสรวง ในจิตของเร และเราอาจจะเป็นผู้รับผลแห่งการกระทำการของตนเอง ตลอดการเรียนรู้วิถีทางเดียว ดังนั้น จงระวังคำพูด และการกระทำการของเราไว้ให้มากกว่าที่เป็นอยู่

7. ทุกคนที่เราเห็น พ่อ แม่ พี่น้อง ญาติ เพื่อนฝูง มิตรสาย ผู้คน ทั้งคนที่รู้จัก และไม่รู้จัก ตลอดการเรียนรู้วิถีทางเดียว ไม่มีใครเลยที่ไม่รู้จักกัน ไม่มีใครเลยที่ไม่เกี่ยวข้องกัน และทราบได้ที่เรายังเรียนรู้วิถีทางเดียว เราและเข้า จะได้พบกันอีก ไม่ฐานะใดฐานะหนึ่ง ทำดีกับเขาวันนี้ จะพบกันในเส้นทางที่ดี ท้าวเวชฯในวันนี้ ก็จะต้องตามจองเรวกันต่อไป ไม่สิ้นสุด ดังนั้น คำว่า "เพื่อนร่วมทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย" จึงเป็นคำที่มีนัยยะสำคัญกว่าที่เราคิดไว้หลายเท่า จงมองผู้อื่นให้เหมือนครอบครัวของท่าน นั่นคือ หนทางที่ดีที่สุด

8. เมื่อการเรียนรู้วิถีทางเดียวมีจริง การบริหารจัดการชีวิตของเรา ก็สมควรเป็นการบริหารจัดการชีวิตที่ครอบคลุมทุกมิติ ไม่นเน้นหนักในชาติเดียว ชาตินี้ก็ต้องกินต้องใช้ แต่ชาติหน้าก็ต้องผ่านเมืองและประเทศอื่นๆ กิจกรรมบางอย่าง อาจส่งผลดีสูงสุดในชาตินี้ แต่ชาติหน้าอาจทำให้หันไม่เหลืออะไรเลยแม้แต่ตัวภาพความเป็นมนุษย์ ดังนั้น ในทุกวัน เรายังสามารถตันเองว่า วันนี้เราได้เตรียมเสียงไว้เลี้ยงตัวในชาติหน้าบ้างแล้วหรือยัง

9. เวลาที่เราเห็นตรงหน้า มีเพียงปัจจุบัน วินาทีต่อวินาที เมื่อเวลาเคลื่อนเลี้ยงไป ไม่มีความสามารถนำช่วงเวลาอันนักลับมาใช้ช้าได้ อดีต ไม่มีจริง เพราะอดีต

เขียนโดย ม.ล.ชานุषิต ชุมนุท

วันพุธที่สับศี๊ดที่ 04 มิถุนายน 2020 เวลา 18:47 น. -

คือภารกิจที่เรานำมาคิดซ้ำในเวลาบังคับบัญชี สรวนอนภาคใต้มีเมือง เพาะอนาคต ก็คือการปูรูดแต่ในบังคับบัญชีของเรา จริงใจไว้เสมอ ชีวิต คือเรื่องสุดท้าย ตัวท่านมีอยู่เพียงบังคับบัญชีจะช่วยแก้ปัญหาทุกอย่างในชีวิตของท่านได้ และนี่คือ กุญแจเพียงดอกเดียวที่จะไขความลับของชีวิต จงอยู่กับบังคับบัญชีที่สุด(มีสติและสัมปชัญญะ) และชีวิตจะเป็นของท่านอย่างแท้จริง

10. เป้าหมายของการเกิดเป็นมนุษย์คืออะไร บางคนบอกว่า ฉันเกิดมาเพื่อมีความสุข บางคนบอกว่า ฉันเกิดมาเพื่อสร้างสิ่งดีงามให้โลก บางคนบอกว่า ฉันเกิดมาเพื่อคุณที่ฉันรัก นั่นก็เป็นสิ่งที่จะคิดกันไปตามภูมิปัญญา แต่ละคนก็มีเป้าหมายชีวิตที่แตกต่างกันไป แต่สำหรับพระพุทธเจ้า ท่านได้ฝากเป้าหมายไว้ให้มนุษยชาติอย่างชัดเจน

เป้าหมายของการเกิดเป็นมนุษย์ในทัศนะของพระพุทธเจ้า ก็คือ การดับกิเลส และทำที่สุดแห่งทุกข์ให้แจ้ง คือการดับความไม่รู้ หรืออวิชา อันเป็นต้นเหตุแห่งการเวียนว่ายตายเกิดตลอดการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ

ขอให้เขื่อเชื่อว่า เราเคยตั้งเป้าหมายชีวิตมาแล้วบ้างไม่ถ้วน และขอให้เขื่อเชื่อว่า ทุกเป้าหมาย ทุกความปรารถนา ทุกความสำเร็จ ทุกความอยากมี อย่างใด อย่างใด เป็น รายล้วนเคยบรรลุแล้วก่อนหน้านี้ทั้งสิ้น คงเหลือเพียงเป้าหมายเดียวท่านนี้ที่เรายังไม่เคยบรรลุ นั่นคือเป้าหมายแห่งการไม่เกิด ไม่ตาย เช่นนั้นแล้ว ถ้าชาตินี้เรายังตั้งเป้าหมายเก่าๆ ข้า ฯ เดิม ๆ ชีวิตของเรายังไม่ต่างอะไรกับนิยานหน้าที่นำมาเล่าข้า ฯ เปเปลี่ยนแต่เพียงชื่อและ หน้าตา เสื้อผ้า หน้า ผม แต่ทุกอย่างก็ยังวนเวียนอยู่ในส่วนนี้ก้าๆ เช่นนี้แล้ว การเกิดของเรางคเป็นการเกิดที่ไร้ค่า

จงหยุดคิด พินิจ ใครครรภุ ด้วยสัมปชัญญะของท่าน อัตภาพความเป็นมนุษย์ คือ สิ่งสำคัญอันหาที่สุดมีได้ ทุกวันนี้ท่านกำลังใช้สิ่งสำคัญที่ว่า เพื่อแสวงหาสิ่งใดอยู่หรือ!!!

ขออนุโมทนาบุญกับพระสงฆ์ปฏิบัติ ปฏิบัติชอบแล้วในศาสนาพุทธ..ทุกองค์...ท่านผู้มีศรัทธาในพระรัตนตรัย ให้ร่วมไฟเริญภานา ในฐานะที่ท่านอยู่ในเส้นทางที่ควรจะเป็น ในการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ อันจะแล้ว แม้ไม่ส่งต่อ ใจก็เกิดบุญอันยิ่งใหญ่